

[Undervisningsministeren.]

motivering for, at det skulle være netop Norge, der fik dem. Men når det ærede medlem så hjælper mig med svaret, hvad jeg kun kan være taknemlig for, ved at henvise til telegrammet, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at i de to norske professorers gennemgang er disse ting ikke nævnt, og det ved det ærede medlem formentlig også. Det ville dog være ejendommeligt, hvis man virkelig var meget optaget af netop disse bøger som hørende til Norge, at man så ikke havde omtalt dem i en henvendelse på 4 sider. Så jeg tror, vi kan lade det spørgsmål ligge.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller vil jeg gerne sige, at det ærede medlem kan ikke tage den omstændighed til indtægt, at professor Brøndum-Nielsen gik ind for en udlevering af et ringere omfang. Jeg har hele tiden sagt, og jeg understregede stærkt ved første behandling — og jeg mener, men tør ikke sige det, før jeg ser fortrykket, at jeg gjorde et kort indskud om det før — at det var en anden udlevering, professor Brøndum-Nielsen gik ind for; jeg har i hvert fald sagt det meget stærkt ved første behandling. Det er slet ikke det, det drejer sig om, ærede medlem. Det, det drejer sig om, er, at Brøndum-Nielsen, før han kommer ind på, hvilket omfang en udlevering skal have, siger, hvorfor man overhovedet kan gå ind på en udlevering. Her vil jeg gerne bede om den højtærede formands tilladelse til et kort citat. Der siges følgende:

„Vi ønsker at insistere på den efter vor opfattelse selvfølgelige regel, at en bortgiven af kulturelt uerstattelige mindesmærker, der er i statens retligt uanfægtede besiddelse, altid og i alle henseender må have undtagelsens karakter og kun kan være forsvarlig, når der kan fremføres argumenter af ganske særlig art. I det foreliggende tilfælde mener vi, at sådanne argumenter kan anføres.“

Så kommer de folkelige og politiske synspunkter, jeg nævnte, og derefter begynder Brøndum-Nielsen at tale om, hvad der

skal udleveres, hvis man gør det. Derfor er det fuldt relevant at nævne det i dag.

I denne sammenhæng vil jeg gerne sige — og nu skal jeg lade være med at sige det i en skarp form — at det undrer mig en lille smule, at det ærede medlem, der dog tilhører et folkeparti, helt afviser at forstå, hvad en hel del af os her i salen forbinder med ordet folkelig. Det er muligt, at ordet er en lille smule florumvundet, og at nogle vil føle det lidt gammeldags, men for nogle mennesker har det ord et indhold, som jeg troede netop et medlem af et folkeparti forstod. Jeg skal ikke begynde at holde lange foredrag om dette, men jeg vil gerne sige så meget netop med henblik på denne sag, at en folkelig afgørelse betyder bl. a. ikke — for nu at bruge eksklusionsmetoden i første omgang — en afgørelse efter snævre nationalistiske synspunkter, det betyder ikke en afgørelse efter snævre faglige synspunkter, det betyder ikke en afgørelse efter magtpolitiske synspunkter. Skal jeg antyde, hvad det betyder, vil jeg sige, at enhver, der ved, hvad disse skrifter betyder for det islandske folk i kraft af deres tilbliven, i kraft af deres plads i Islands historie, og hvad de betyder, fordi de har en levende eksistens i det islandske folk, som de ikke har i noget andet folk i verden, iberegnet det danske, vil også forstå, hvorfor man skal udlevere netop ud fra et folkeligt synspunkt.

Så vil jeg blot til sidst sige til det ærede medlem, at det holder altså ikke, når det ærede medlem vil frikende kommissionen ved at sige, at der ikke var møder et par måneder. Jeg havde besøg af kommissionen midt i oktober. Af Berlingske Aftenavis' referat underskrevet af ASB, som vi alle ved hvem er og har megen respekt for, fremgik det, at man ville henvende sig til det kommende folketingsudvalg. Man henvendte sig imidlertid stadig ikke. Oktober gik, november gik, december gik, januar gik, før vi efterhånden blev klar over, at kommissionen formentlig slet ikke ville henvende sig. Så var det, jeg gik imellem som